07/12/2020

Јаук народа и монахиња са Бриске горе: Потресно сећање на рушење манастирског конака изнад Улциња и митрополитове сузе

СВАНУЋЕ дан суочења са људима и онељуђенима. Свануће, душо моја, тај дан суочења.

Са овом поруком, забележеном у једном од сусрета са митрополитом Амфилохијем, упутили смо се у брда изнад Улциња. У Бриску Гору са које се извија обновљени манастир на древној светињи Василија Острошког. Око овог манастира још неизбројене цркве дишу под земљом, омеђеном костима подвижника страдалих у временима и непогодама за веру, светосавску.
Када је то суочење које је слутио митрополит било готово извесно и народ литијама одбранио светиње, власт је посегла да “легално и легитимно” удари на тек започети манастирски конак. Кућу за четири монахиње које су, по благослову митрополита, преузеле бригу о овој маленој, неугаслој свећи.

Сећање, 6. јуни, ове године…

Била је зора. И, био је велики празник Свете тројице. Стотину припадника специјане полиције опколило је невелики манастирски комплекс да осигура

раднике и машине. Пробуђен звонима манастира који дотад није звонио пре јутрења, народ околних села слутећи најгоре, готово у трену сабрао се да животима заустави рушитеље.
– Знате ли шта рушите, браћо? Знате ли шта рушите – стао је пред машине Илија Вучевић из Загоња.

– Ако не знате, ако ти брате не знаш, Бог зна – јаукао је пред багеристом.

Сударали су се јауци народа и бука машина. Јечала су звона са манастира и Бриска Гора. Јецале су монахиње док су њихове нејаке руке потезале ужад да се звоњава не прекине.

– Удаљите се, удаљите се – гушили су се, у овој потресној драми гласови полиције. До свитања, започети конак већ је био у рушевинама.

Вест о рушењу митрополит Амфилохије је примио током богослужења у истименој светињи код Никшића. Судбина, симболика или пуки случај, подударили су се у истом дану, а спојени несрећом да из Никшића крену машине и изнад улцињске солане руше конак манастиа који је један светац повезао.

– Митрополит је истог дана стигао на Бриску гору, нем од несреће и његов сусрет са монахињама које овде упутио из, може се рећи, удобнијег манастира Ростово код Светог Стефана, потресаће нам душе док живимо – причали су мештани. – Плакао је са сестринством на рушевинама. Казао је: Казниће Бог рушитеље, а узвисити људе који су им се супротставили. Народ који помаже овој маленој сестринској заједници, уписује се међу свете. То је

било и биће док је нашег народа и његове вере.

Манастир, ових дана…

– Добро сте дошли, радујемо се вашој посети и верујем да долазите с љубављу и добрим намерама, али ми немамо благослов нашег духовника да говоримо за новине – дочекала нас је игуманија Олга. – Црква је отворена, помолите се ако желите, послужите се, трпеза је скромна, не замерите.

Као брезе танане, четири монахиње, које су под руком митрополита Амфилохија примиле монашки постриг, исијавају снагом древног храста низ који се, попут јутарње росе, сливају њихове сузе. Од упокојења великог духовника и визионара, покретача одбране светиња, оне су у великој жалости коју не показују. У манастиру отетом од заборава у коме служе вери Василија Острошког, звона не престају да јече. Удар звона је њихова прича. Кроз шта су прошле и кроз шта пролазе. Оне ће и ову, бритку и бриску зиму, дочекати у контејнерима на Гори у којој не гасне жар вере.
Да саберу своју малену кошницу, као пчеле на манастирском имању о којима брину и шапућу им тајне, помажу им читаве породице. Николићи, Прелевићи, Вучевићи… и многи који ову светињу примају као део свога срца. Они су одвајајући “од задње лепте сиромаха” са пуно љубави придизали овај манастир и конак. И не напуштају га, већ стражаре, опасујући га каменом заветним, да се не би поновио бол оне зоре у којој је и сунце ниже желело да порани и рушитељима подари зраке. Посао су обавили у мраку.

– Данас ћемо у Подгорицу на четрдесетодневни помен митрополиту – говори

Илија Вучевић.

Монахиње са Бриске горе, поново ће, крај крипте у којој почива митрополит бдети, као у оној ноћи када су уз његов одар пробделе сате и сате у Цетињском манастиру. Била је то непоновљива слика туге и очаја.

НЕ СМЕТА ШТО НИЧУ ЏАМИЈЕ

МАНАСТИРСКИ конак, истини за вољу, није имао дозволу за градњу, као што га нема већина у претходним и овој години легално изграђених кућа и верских објеката већинског народа исламске вероисповести у Улцињу.
– Нека ничу џамије, а ничу, ми немамо ништа против – поручују овдашњи Срби. – Али боли то што је властима засметао започети конак, мада је Црква поднела сву документацију и тражила дозволе за градњу.

mitropolija.com